

JANUÁR:

Fráter Zoltán

Január 1.

Minden év az előző évvel kezdődik, és mivel sikeresen átaludtam a szilvesztert, kipihenten fogadom a legfiatalabbak közül talán a legtehetségesebbet, akivel titkos szövetség is összeköt, nevezetesen a tizenhat éves korában felfedezett rák, amelyből nem kis önfegyelemmel viselt kezelés és kitartás után végleg kigyógyult.

Január 2.

Vajon nekem, lényegesen idősebben, milyen kilátásaim vannak, miben reménykedhetek, meddig lesz menedékem az intimitás?

Január 3.

A hónap végére kiderül a hét hónapos kúra eredménye, az októberi CT-felvételek szerint nincs áttét és kiújulás, van viszont bizonytalanság a mozgásban, rendszeres a tárgyak mellé nyúlás, megfogott dolgok elejtése, ezért koponya CT-t is elrendelt a bájos rezidens doktornő, aki mindig megnyugtat, noha a napi négy gyógyszer mellékhatásaként jelentkező zsibbadások és hidegérzések mellett hónapok óta kísért az álomosság, és már kezdem unni, hogy nem iszom, sőt nem is éjszakázom éjfélnél tovább, legyen esély a gyógyulásra, már eddig is Kölcseyből merítve erőt, haza és haladás helyett jelszavaim valának: írni és írni.

Január 4.

Kedvenc látogatóm a jó eszű, kissé szuicid hajlamú novellista és kulturális újságíró, akivel a semmiről beszélgetünk, aminek eredményeként rájövünk arra a világ-megváltó igazságra, hogy minden tény, történet, alkotás létrejötte után mindig fel lehet tenni a kérdést: és akkor mi van, s a remek felismerésre jutva, hogy bármikor fel lehet tenni ezt a kérdést, önmagunk okoskodását megkoronázva kérdezzük, és akkor mi van?

Január 5.

Fogadott fiam és barátom, a kiváló költő unszolására rákaptam az olasz ligára, bár nem vagyok megszállott focirajongó, de a kényelmes, sokszor leálló játék ismerős érzéssel tölt el, minek mindig rohanni, teljesen igazuk van, a gólok vagy megtörténnek vagy nem, poénkodunk a csapatok bénaságain, akárcsak a félbemaradt, tét nélküli tüntetések öncélúságán, hja, az olaszok mégis tudnak valamit.

Január 6.

Ilyen is van, bár ritkán, régi tanítványom, azóta sokat próbált, egykori mozgalmár, örök forradalmi lélek, hozzám indulva valahol elakad út közben, telefonál, sms-t ír,

végül közös megegyezéssel elhalasztjuk a találkozót, és még csak csalódott sem vagyok, noha fogy az idő, az én időm, ki tudja, mennyi van még.

Január 7.

Szeretem a dátumokat, várni az ígért napot, és főleg átkozott lusta természetem legnagyobb tapasztalatának folytonos beteljesedését, ha semmit nem teszünk, a kitűzött határidő akkor is eljön, bízz az időben, mondom a kedves hölgynek, egyszer mindennek vége lesz.

Január 8.

Első kötete előtt álló, ugyancsak nem kapkodós költő felolvassa verse legújabb átíratát, úgy tűnik, ez valóban már a majdnem végleges változat, Benjamin Button különös életét viszont nem tudjuk befejezni, tíz perccel a vége előtt leállítjuk a filmet, hogy elérje hazáig az utolsó közvetlen járatot.

Január 9.

Utálok úgy aludni, hogy reggel már valahova mennem kell, most például kórházban van, vérvételre és gyógyszerekért megyek, ha minden jól megy, az utolsó adagért, este pedig, pótolva az elmaradt találkozót a kiábrándult forradalmárral, azon tűnődöm, milyen lesz majd az élete Mexikóban?

Január 10.

Havas reggel, szomorú karácsonyfák az utcán, bennem meg Ady, Ady, Ady, jelentősen húzni kell, a mai néző nem bír el kétszer hetven perc felolvasást, legyen szó Lédáról és a férjéről, Csinszkáról és Dénes Zsófiáról, csupán a váz marad, kukába a poétikus finomságokkal, rosszízű törlések után visszaállítok majdnem mindent, fanyalgok, morgok egész délután, csak a meccsnézés és rendszeres drukkertársam, akinek megbeszélésünk szerint állandó ellenérdekeltje vagyok, képes felvidítani.

Január 11.

Nem vágyom semmire, aztán mégis belejövök, már-már szinte kedvem támad az elmélyült, bolyongós játékra, valahogy mégis idő előtti, gyors távozás lesz belőle.

Január 12.

Megint „*klasszikus gyomorgörcsök*” gyötörnek, minden romlik, minden hanyatlik, hányszor idéztük ezt a parlamenti könyvtár társalgójában a nyolcvanas évek elején, hova tűntek fiatalságom boldog évei, hová repül az ifjúság, pardon, ezt már kérdezte valaki.

Január 13.

Ha van valami jó az életben, az unoka egész biztosan az, felhőtlen öröm, kevés felelősség, ráadásul kislány, aki már fél évesen vérbeli nő, ettől eltekintve, babaként is ellenállhatatlan, azonnal lenyűgöz a feltétlen bizalom, ahogyan gombszemekkel, mosolyogva néz.

Január 14.

Muszáj írni, véleményt (kérdettek), ajánlást (kértek), havi jegyzetet anyanyelvi honlapra (fizetnek), muszáj írni, élni nem muszáj.

Január 15.

Megjelent kis áttekintésem az utóbbi évek Karinthyval kapcsolatos kiadványairól az Art7-en, néhány felfede-

zéssel átszöve, nem regisztrált fényképekkel, ismeretlen vers közlésével és személyes nézeteimmel az irodalomtudomány öreges, jó tanuló beszédmódjáról, örülök, hogy megírtam, ennyi az egész, este a neten szolidan egyezkedem a rendezővel az Ady-darab rövidítéséről.

Január 16.

Örömrre öröm, a harmadik CT-re magabiztosan megyek, de a nagy rutinban elfelejtem magammal vinni a kötelező vérkép leletét, anélkül viszont szó sem lehet a vizsgálatról, hiszen kontrasztanyaggal töltenek fel intravénásan, mire visszaérek, hatalmas a csúszás, tíz percenként iszom a kiutalt vizet, két óras késéssel szólítanak, ráadásul a koponyát is átvilágítják, elgyötörve, égő arccal lépek ki a folyosóra, mintha megszegyenítették volna, lemondok a meccsnézést, próbálom ugyan követni a csapatot a kanapén fekve, de elalszom, végre, végre.

Január 17.

Az egyetem ímélnben közli a tudományometriai adatok összesítését, amelynek alapján és egyéb tényezők figyelembevételével eldöntik, kiket fognak elbocsátani, a leépítés híre futótűzként terjed, néhány aggódó ismerősöm a részvétnyilvánítás hangján kíméletesen reméli, engem ugye nem érint a létszámcsökkentés, nővérem telefonál, kirúgtak vagy nem, megtisztelő, hogy vannak, akiket érdekel sorsom alakulása.

Január 18.

A gyógyszereszedés utolsó napjai kissé megviselnek, anyyira unom már a reggeli és a vacsora utáni rituálét, és anyyira várom, hogy vége legyen, kétszer is majdnem elfelejtem bevenni a tablettákat, némi késéssel mégis sikerül lenyelni mindegyiket, még öt nap, és kész, ha csak az orvosi ítézőszék másként nem rendeli, ezzel mindig számolni kell.

Január 19.

Ebéd nővérem egyik barátnőjénél, a megszokott régi társasággal, szerény tapasztalataim szerint minden Kata, Kati jól főz, ájuldozva kanalazzuk a kacsalevest, és tüntetjük el a sült combokat, az ínycsevek a még meleg tepertőt sörrel, borral öblítgetik, én maradok az aszkéta üdítőnél.

Január 20.

Mi lesz, ha még sincs minden rendben, és a koponyában találnak valamit, ami magyarázná a mozgás bizonytalanságát, a mellényúlásokat, elejtéseket, ügyetlenségeket, mi lesz, ha kezdődő kórról van szó, vagy netán áttét képződött az agyban, egyszerre roncsolva testi és szellemi képességeimet (már amennyi van), szerdán kiderül, akkor mehetek a leletért.

Január 21.

Nézzük a meccset, mindegy, hogy melyiket, nem túl eseménydús, mégsem lehet megunni, vagyunk így az étellel is.

Január 22.

Csak azért idegesít a holnapi eredményhirdetés (CT), mert van tétje, vagy megszabadulok, vagy halálra ítélnek, persze az is szabadulás, a legnagyobb, hiszen akkor már úgymint mindegy.

Január 23.

Nem akarok elindulni a kórházba, húzom az időt, a jó hír megvár, a rosszat ráérek később is megtudni, különösebb sorban állás nélkül veszem át a diszkrét mappát, amely szervezetem jelenlegi állapotát tanúsítja, elolvasom még a kórház előcsarnokában, áttét és kiújulás nincs, ejnye, mintha kicsit csalódott lennék, mi ez az üresség itt belül, nahát.

Január 24.

Elkészültem a legrosszabbra, de tudomásul véve a helyzetet, örömmel újságolom a reményteljes eredményt azoknak, akiket illet, viszonylag beszédes kedvemben vagyok az Ady-kiállítás megnyitóján is, Téreyvel, Wirth Imrével társalgunk, a Kaláka is ott marad a műsor után, Radványi Balázssal még a kiállítás terében, Gryllus Daniival a fogadáson csevegünk, visszacapott szabad életem elég radikális nyitánya, hogy abszintot iszunk a kemény maggal, utána még Imrével beülünk egy sörre a közeli Keltába.

Január 25.

Lement a két felolvasóestből összerakott Ady-darab, az Eldobott szerelmek előadása, számomra mint élő szerzőnek volt ugyan némi rögtönzés jellege, a szöveget még a délutáni próbán is rövidítettük, de végül minden szerencsésen alakult, a nagyon várt Tompos Kátya váratlan betegsége miatt beugró Balla Eszter remekelt, Trill Zsolt régóta nem tud rossz lenni, a szöveg minden rezdülését értette, Hámori Gabi kiélte aranyosan bolondozós kedvét, és igen jól csinálta, szokásos nagy sikert aratott Vecsei H. Miklós, miközben sztáros allűrök nélkül, a produkcióhoz azonnal illeszkedő Beck Zoli nem csak kiválóan énekelt, hanem zseniális zenei motívumokat is talált, megköszöntem mindenkinek, rendező Seres Tamás.

Január 26.

Elhúzódó lelki válságból kilábaló, jobb sorsra érdemes költő látogat, filmnézést terveztünk, megbízható ízlése van, tíz év alatt csak egyszer hagytuk abba a megkezdett lejáttszást, most mégis úgy alakul, hogy inkább beszélgetünk, elfelejtettük a filmet.

Január 27.

Szerkesztőségi értekezlet és visszatérésem nyilvános, kedélyes ünneplése a Nyitott műhelyben, képszerkesztőnk szatmári pálinkája izsítja az estét, megint itthon vagyok, megérkeztem, gondolom magamban, végignézek az önfeledten zakatoló társaságon, mi lenne velem nélkületek.

Január 28.

Mi lenne velem a vasárnapi ebédek, a gyerekek, az unokám, a meghitt órák nélkül, hogyan lehetnek alkalmak, amelyek képesek elfeledtetni, hogy az egésznek, beleértve az írást is, semmi értelme.

Január 29.

Kiderült, hány oktatót bocsátanak el az egyetemről, egyelőre csak számokat mondanak, a neveket nem teszi közzé, érthető, és úgymint ki fog szivárogni, csak azt nem értem, ha ilyen ütemben fogyunk, ki fog végül tanítani, én se húzom már sokáig, felrémlik, hogy két nap múlva megyek a kórházba ítélethirdetésre.

Január 30.

A jól bevált meccsnézés mint haladó hagyomány kissé megbicsaklik, kikap a Juventus az Atalantától, örök elendrukkerként sikeresen szurkoltam, még megérjük, hogy Bergamo díszpolgára leszek.

Január 31.

Elalszom a nagy nap reggelén, mindegy, a kórházból nem lehet elkésni, sőt még jobb is, hogy később érkezem, viszonylag hamar sorra kerülök, az okos doktornő figyelmesen olvassa a CT-leletet, „tök jó”, mondja mosolyogva, és nem ír elő sem újabb kezelést, sem további gyógyszereket, éljenző hurrásorozat fényei villannak fel előttem, de mielőtt végképp elhatalmasodna fejemben az öröm tűzijátéka, közli, hogy most akkor gondozásba vesz tíz évig, eleinte negyedévenként, majd félévenként, végül évenként szíveskedjek megjelenni a lakóhely szerinti szakrendelőből hozott mellkasröntgen, hasi ultrahang és a náluk készített vérkép eredményeivel, ez kissé leforráz, hát még sincs vége, sohasem lesz vége, előbb halok meg, mint ahogy a tíz év letelik, most már mindig így lesz, örök felügyelet alatt állok, cserébe az életemért.

